

NÉV: PETROVÁNSZKI PETRA

NYE, KÉPI ÁBRÁZOLÁS II. ÉVFOLYAM

MŰ CÍME: PANGEA MEGHASONLÁSA

KONZULENS: POGÁNY GÁBOR BENŐ, FŐISKOLAI DOCENS

ANYAG: TERRAKOTTA, FAROST, AKRIL FESTÉK

REZÜMÉ

Elkészítés, létbe hívás (Test)

Plasztikai munkám fizikai megjelenésének leírásával indítom gondolataimat, miszerint *Pangea meghasonlása* egy három külön részből összeálló, festett farosra rögzített, háromszor tizenkilenc darabból álló terrakotta. A kiemelkedő kerámia rész egy ülő női alakot formáz, feje helyén koponyával. Az alak kirakóshoz hasonlóan több darabra van szelve és mint domborzaton folyó a hegyek között, utat enged magában az így negatív vonalformák kékjének, alternatív kontúrként. A képek egy folyamat három fázisát mutatják be. A központi alak és annak formája állandó, a pozíciója változik tábláról táblára és különlegessége, hogy mozgása nem térbeli mint inkább időbeli.

Gondolatiság (Szellem)

A feldolgozott témám szellemiségébe távolabbról, a táguló világegyetem elméletével indítanám miszerint minden létező: galaxishalmaz, csillagrendszer, atom minden másiktól távolodik. Ezt a folyamat maga az alanyok közötti tér tágulása vagy nyúlása, ám ez számunkra az ember korlátolt tapasztalóképességéből adódóan csak elméleti tudás síkján megkülönböztethető.

(Kedves nekem a gondolat, hogy egy számunkra elképzelhetetlenül hosszú szívdobbanásban élünk.)

Ha analógiát kívánunk vonni ezzel a folyamatos, a fizikai tér minden területén zajló eseménnyel példaként hozható a Föld kérgék lemezeinek állandó mozgása. az emberi szem számára azonosnak tetsző folyamat a kettő. Van valami közös ebben az állandó mozgásban, egy közös lélegzetvétel ami a tér-idő szöveteiben emígy, míg a megszilárdult geológiai közegben amúgy tükröződik.

Pangea az a szuperkontinens, amely a paleozoikum és mezozoikum korszakokban létezett és amelyből a lemeztektonikai mozgások révén kivált minden mai formájában ismert kontinens. Pangea bizonyos értelemben maga az Egy.

A mindenek kezdetén való feltöredezés (hivatalos diskurzusokban ősrobbanásként aposztrofált mozzanat) gondolata ókori civilizációk mitológiájában is nyomot hagyott. Példának hoznám a Teremtés könyvét, ahol a kiindulási pont Isten akiből/akiben a teremtés nyomán megfogantak a számosítható létezők.

Egy másik történet, ami a megvalósult munkámhoz talán közelebb áll a skandináv hitvilágból Ymir jégóriás története. E teremtés történet variáció szerint az első, erősen destruktív cselekedet hozta magával az ismert világ létbe emelkedését. Fontosnak tartja kiemelni a szétszakadást, feltöredezést, egészből való részekre szakadást.

Egy modernebb példa, ahol ezt a közös tudást a XX. század emberének is átfogalmazzák Szepes Mária Vörös Oroszlánjából ismert Nin-Gal története, ami spiritiszta megközelítése a témának. Itt az Egy-ből Kettő lett a tükröződés vágya nyomán, majd az aprózódás végeláthatatlan folyamata törvényszerűvé lett.

Formába öntés, indoklás

Szerettem volna egy egyszerű forma világot ami, mint meditációs objektum elsősorban egy gondolatot hivatott közvetíteni.

Választásom azért is esett a terrakottára, mert nemes anyagként képviseli a földet. Az agyag kész, de csupasz, „ruhátlan” formája. Ez nyerssé, intimmé teszi az összehatást.

Maga az ábrázolt „Lény” nemeken felüli ám funkciója által nyeri el egyik vagy másik misztériumot így a női alak számomra nem volt vita tárgya, hiszen a föld és teremtés mind feminim természetű.

Az alak feje egy koponya ami elüt a húsos test ábrázolásától. Ennek célja rámutatás, hogy a testbezárt élet hordozza önmagában a halált mint a bejárható utak egy pontba futó végét. Amíg örökösen születik az anyag, addig nem szabadulhat a folyamatos elmúlás élményétől sem.

Ide emelném József Attila: *Eszmélet* című versének egyik versszakát:

Akár egy halom hasított fa,
hever egymáson a világ,
szorítja, nyomja, összefogja
egyik dolog a másikat
s így mindenik determinált.
Csak ami nincs, annak van bokra,
csak ami lesz, az a virág,
ami van, széthull darabokra.